

Sygn. akt IV Ka 692/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Krzysztof Gąsior

SO Ireneusz Grodek (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 roku

sprawy **R. S. (1)**

oskarżonego z art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art.53 ust. 1 w zb. z art.63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 kk

K. W.

oskarżonego z art.53 ust. 1 w zb. z art.63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 18 października 2013 roku sygn. akt II K 262/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk, art.9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. S. (1) i K. W., uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 692 / 13

UZASADNIENIE

R. S. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 27 października 2012 r. w T.woj. (...), w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie środki odurzające w postaci marihuany o wadze 13,315 grama, która znajdowała się w torebce foliowej zapinanej strunowo, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w październiku 2012 r. w T.woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie indyjskie, które zasadził w doniczce w mieszkaniu przy ul. (...), wytwarzając w ten sposób środki odurzające, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk.

K. W. oskarżony został o to, że w maju 2012 r. w T.woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie indyjskie, które zasadził w lesie, wytwarzając w ten sposób środki odurzające, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 18 października 2013 r. w sprawie II K 262 / 13 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. min.:

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego R. S. (1) na okres próby 2 lat;

- na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonego R. S. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 300 złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego K. W. na okres próby 1 roku;

- na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonego K. W. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 200 złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

- na podstawie art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych: pod pozycją 1 w wykazie dowodów rzeczowych numer 1/50/12 karta 59 akt sprawy, pod pozycją 1 w wykazie dowodów rzeczowych numer 2 / 51 / 12 karta 60 akt sprawy i pod pozycją 1 w wykazie dowodów rzeczowych numer 3 / 52 / 12 karta 61 akt sprawy i nakazał ich zniszczenie;

- zasądził od R. S. (1) i K. W. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 złotych tytułem opłaty oraz kwoty po 490 złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków.

Powyższy wyrok na niekorzyść R. S. (1) i K. W. – w całości wobec każdego z nich – zaskarżył prokurator, podnosząc zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynów zarzuconych obydwu oskarżonym nie były znaczne;

- obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 1 pkt 5 kpk, poprzez brak wskazania pełnego rozstrzygnięcia odnoszącego się do winy oskarżonych, jak również brak wskazania, co do jakich czynów zarzuconych R. S. (1) postępowanie zostało warunkowo umorzone.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie jest słuszny zarzut obrazy przepisów prawa procesowego oparty na tym, iż Sąd I instancji, pomijając w sentencji wyroku zwrot o uznaniu oskarżonych za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, dopuścił się obrazy art. 413 § 1 pkt 5 kpk. Podzielając bowiem pogląd zaprezentowany w komentarzu do art. 413 kpk w: Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S. M. Przyjemski, R. A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Dom Wydawniczy ABC, 1998, a także poglądy doktryny tam przytoczane, stwierdzić należy, iż „ sąd umarzając warunkowo postępowanie karne rozstrzyga o kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Nie jest to jednak wyrok skazujący, dlatego też sąd nie uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, ale jedynie warunkowo umarza postępowanie karne (...). Wprawdzie w takim wyroku sąd daje wyraz

nie budzącemu wątpliwości przekonaniu, że oskarżony jest sprawcą zarzuconego mu przestępstwa, lecz trudno podzielić pogląd przeciwny, że ustalenie zawinionego popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu przestępstwa musi znaleźć wyraźne uwidocznienie w wyroku”. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2002 r. w sprawie III KKN 303/00 (opubl. Legalis), podnosząc, iż zarzut obrazy art. 66 § 1 kk przez warunkowe umorzenie postępowania bez uznania winy co do popełnienia zarzuconego oskarżonemu czynu nie jest zasadny, skoro „ nie można w sposób racjonalny twierdzić, że rozstrzygnięcie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania nie zawiera ustalenia winy oskarżonego, a tym samym narusza ono przepis art. 66 § 1 kk. Wręcz przeciwnie, właśnie analiza dyspozycji zawartej w powołanym przepisie prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż zupełnie podstawowymi przesłankami zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania są m.in.: brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu, oraz ustalenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Właśnie dlatego warunkowe umorzenie postępowania jest immanentnie związane ze stwierdzeniem winy”.

Nie można też wywodzić wniosku o niepełności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w odniesieniu do R. S. (1) z tego powodu, iż nie wskazuje ono „ co do jakich czynów zarzuconych R. S. postępowanie zostało warunkowo umorzone”. Skoro bowiem Sąd Rejonowy orzekł, iż „ na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego R. S. (1) na okres próby 2 lat”, to ze sformułowania tego jasno wynika, iż przywoływane rozstrzygnięcie dotyczy „ całego ” postępowania karnego, którego przedmiotowe ramy określił oskarżyciel publiczny wniesionym aktem oskarżenia. Skoro więc Sąd Rejonowy umarza warunkowo postępowanie wobec oskarżonego bez wyodrębnienia w wyroku dodatkowych rozstrzygnięć, które dotyczyłyby poszczególnych czynów opisanych w akcie oskarżenia (np. w postaci uniewinnienia od jednego z nich lub bezwarunkowego umorzenia tego postępowania co do któregośkolwiek z nich), to wnosić należy, iż w odniesieniu do tego oskarżonego postępowanie karne jest warunkowo umorzone „ w całości”, a zatem rozstrzygnięcie to swym zakresem obejmuje wszystkie czyny zarzucone w skardze inicjującej postępowanie sądowe. Wniosków powyższych nie zmienia to, że w jednym z fragmentów uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy niefortunnie posługuje się liczbą pojedynczą, omawiając prognozę kryminologiczną i ustawowe zagrożenie w odniesieniu do „ czynu ” zarzuconemu oskarżonemu. Pozostała bowiem treść uzasadnienia jasno już bowiem dowodzi, iż rozważania Sądu pod kątem przesłanek warunkowego umorzenia postępowania dotyczą wszystkich czynów zarzuconych oskarżonemu. Dotyczy to tak sprawstwa oskarżonego co do obu czynów opisanych w akcie oskarżenia, jak i nie budzących wątpliwości okoliczności ich popełnienia (k. 169 – 172), a także stopnia winy i społecznej szkodliwości (k. 172) oraz wspomnianej prognozy kryminologicznej (k. 172). Przede wszystkim zaś z uzasadnienia tego w żaden sposób nie wynika, by zamiarem Sądu I instancji było wydanie odmiennego, aniżeli warunkowe umorzenie postępowania, rozstrzygnięcia co do któregośkolwiek z zarzuconych R. S. (1) czynów. W tej sytuacji niefortunna stylistyka dwóch zdań zawartych w tym uzasadnieniu (posługiwanie się liczbą pojedynczą) nie może skutkować takimi wnioskami, jak te wynikające z apelacji wywiedzionej przez prokuratora od zaskarżonego wyroku.

Nie dopuścił się także błędu Sąd I instancji przy ustaleniach co do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonym czynów. Nie mogły takiego skutku odnieść podnoszone przez prokuratora argumenty związane z ilością posiadanych przez R. S. (3) środków odurzających, czy też liczbą uprawianych przez oskarżonych roślin konopi indyjskich oraz sposobem ich pozyskania. Były to bowiem ilości małe. Zamiarem oskarżonych nie było trwale uczestniczenie w zorganizowanym obrocie środkami odurzającymi. Nasiona roślin nabyli jednorazowo i z przeznaczeniem owoców uprawy na własny użytek. W taki sam sposób zostały były też one wykorzystywane. Istotnym jest tu także zastosowanie tzw. kryterium jakościowego, bazującego na rodzaju środka odurzającego będącego przedmiotem przypisanych czynów – w przypadku obu oskarżonych chodziło o środki zaliczane do tzw. „ miękkich”, których używanie nie prowadzi z reguły do silnego uzależnienia. Nie można się także zgodzić z sugestiami prokuratora, że zastosowany wobec obydwu oskarżonych środek probacyjny nie przyniesie należytych rezultatów. Obaj nie byli dotąd karani. Przyznali się do zarzuconych czynów i złożyli pełne wyjaśnienia co do okoliczności ich popełnienia. Poza czynami objętymi aktem oskarżenia nic nie wskazuje na to, by kiedykolwiek w inny sposób wchodzili w konflikt z prawem. Z opinii psychiatrycznych wynika, iż nie są uzależnieni od jakichkolwiek środków. Można zatem wnosić, iż

inkryminowane im zachowania były jedynie lekkomyślną próbą „eksperymentów” ze środkami odurzającymi, a nie bycia stałymi uczestnikami nielegalnego obrotu nimi. Dlatego orzeczono jak w sentencji.